

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မာနအလယ် ဘောင်ထွန်း
ချစ်သူနေတဲ့ ကျွန်း

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

"ချစ်သူနှစ်သက်" အိမ်ဂေဟာတဲ့ ။

သူဟွန်းခနဲပြုံးလိုက်မိ၏။ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးရဲ့ နာမည်တွေ အကုန်ပါသည် ထင်ပါရဲ့ ။

ဂေဟာနာမည်ပေးတာ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ။ ခြံထဲသို့ အကဲခတ်သလို ချောင်းကြည့်လိုက် တော့ ခြံဝန်းကျယ်ကျယ်ထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးက ထည်ထည်ဝါဝါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ငုံကြည့်တော့ သာမန်စိတ်ပျော့ညံ့သူဆိုလျှင် အားငယ်သွားနိုင် သည် ။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီပွပွ အနက်ရောင် ခပ်နွမ်းနွမ်းနဲ့ အညိုရောင်အကွက်စိတ်အင်္ကျီကို အပေါ်မှ အရောင်ခပ်လွင့်လွင့် ဂျင်းနီအင်္ကျီကို ထပ်ဝတ်ထားသေး၏။

ဒီအဝတ်အစားလေးတွေကို သူ သူများ ဆီက တောင်းဝတ်လာခဲ့ရတာလေ။ ဒီအိမ်ကို ဝင်ဖို့ အတွက် ဒီစတိုင်လ်လောက်တော့ ဖြစ်နေမှ ။

သူ့မှာ ဒါမျိုးအဝတ်အစားလေးတွေမှ မရှိတာ။ ဂျင်းနီကျောပိုးအိတ်ကလေးကလည်း မျက်နှာငယ်ငယ်။ အထဲမှာ အဝတ်ကလေးနှစ်စုံပဲပါတာကိုး။

သူခြံတံခါးဝမှာ ရပ်နေတာ ကြာပြီမို့ လူခေါ်ဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်တော့ ကားရေဆေးနေရာမှ လှည့်ကြည့်ပြီး လူတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာသ

ည် ။ ပုံစံကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပါပဲ။

သူ့ထက် ကိုးနှစ် ဆယ်နှစ်လောက်တော့ ကြီးပေလိမ့်မည်။ အသား
ကညိုညို၊ အရပ်က မနိမ့်လွန်း မမြင့်လွန်း ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်ပါးပါးရယ်သာ
။

"ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲ"

"ဒီ..... ဒီအိမ်ရှင်တွေနဲ့ ပါ"

ထိုလူက သူ့ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လျက်.....

"ကိစ္စရှိလို့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့.....သတင်းစာထဲမှာ ခြံစောင့်အလုပ်သမား အလိုရှိသည်
ကို ဖတ်လိုက်ရလို့ လာခဲ့တာပါ"

"ဒါဆို ခဏစောင့်ဦးနော်။ သွားပြောပေးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

အင်း.....ခြံစောင့်အလိုရှိသည် လို့ သတင်းစာထဲမှာ ကြေငြာထား
တော့ ဒီလူက ဘာလဲ။

ဒရိုင်ဘာလား။

ဒီလူ ဘာကောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်တော့မဆိုင်ပေ။ သူနဲ့ ဆိုင်တာက ဒီ
အိမ်မှာ သူ့အလုပ်ရဖို့ က အဓိက မဟုတ်လား။

"ညီလေး"

"ဗျာ"

"လာ.....အစ်ကိုနဲ့ လိုက်ခဲ့"

"ဟုတ်"

တိုက်ထဲဝင်သွားပြီး ခဏကြာတာနှင့် ပြန်ထွက်လာသော ထိုလူက သူ့ကိုခြံတံခါးဖွင့်ပေး ပြီး ခေါ်လေသဖြင့် သူနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ။

တိုက်ထဲကိုဝင်တော့.....

ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုတွေကိုကြည့်ပြီး သူမဟုတ်တဲ့ အခြားကောင်တွေ သာဆို ဖိန်းရှိုင်းသွား နိုင်သည်။ ။

သူကတော့ ဘယ်အရာကိုမှ မမှု၊ ဘာကိုမှ မကြောက်တတ်သူ။

"ရောက်ပါပြီ မမကြီး"

"အင်း"

သူ့ကိုကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက ရုပ်ရှင်ဗွီဒီယိုတွေထဲက အိမ်ရှင်ကြီးတွေလို စူးရဲစွာ နှင့် အထက်စီးဆန်မနေပေ။

ကြည်လဲ့ နူးညံ့လျက် သိမ်မွေ့သော အပြုံးလေးတွေက ရင်းနှီးနွေးထွေးနေသလို.....

"ထိုင်ပါကွယ်"

အကြည့်အပြုံးနှင့်ထပ်တူ အသံကလည်း လူယဉ်ကျေးမှန်း သိသာလှသည်။ ဒီဇိုင်းက တော့ မင်းသမီးစိုးမိုးကြည်လိုလို ဘာလိုလို။

"နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"တနဲ့သစ်ပါ အန်တီ"

အင်တာဗျူးကတော့ စပြီ။

နာမည်ကြားတော့ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားတာကို မြင်ရ၏။

"မင်းနာမည်က အဆန်းပဲ။ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာ ပေါ့နော်"

"ဟုတ်ကဲ့.....ဒီနေ့မဟုတ်တဲ့ မနက်ဖြန် နေ့သစ်တိုင်းမှာ မတူညီတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိဖြတ်သန်းချင်တာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝါဒပါ"

အိမ်ရှင်အန်တီက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ကာ.....

"မင်းစကားပြောတာ ထက်မြက်မှုကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသလိုပဲ။ ဒါနဲ့ များ ဘာလို့ အန်တီ တို့ ခေါ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ချင်တာလဲကွယ်။ အခြားအလုပ်တွေ ဝင်လုပ်ရင် မင်းက တိုးတက်အောင် မြင်နိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်လို့ အန်တီထင်တယ်"

"ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့တဲ့ ကောင်ပါ အန်တီ။ ကျွန်တော် ဘဝကို ဘဝဆန်ဆန်ပဲ ဖြတ်သန်းချင်တယ်။ သုညဘဝကနေ လုပ်အားကို အုတ်မြစ်ချချင်တဲ့ သဘောပါ။ ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန်တိုင်းဟာ မတူညီနိုင်တာတော့ အာမခံတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝကို လူ့လောကမှာ လူတန်းစေ့ရပ်တည်နိုင်ဖို့ ဘယ်သူ့အကူအညီ အထောက်အပံ့ကိုမှ ကျွန်တော်မလိုချင်ဘူး"

ဆယ်တန်း မအောင်ပေလို့ သာပဲနော်။ အောင်များ အောင်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုနေမလဲမသိဘူး။ သူပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတိုင်းဟာ မှတ်သားလောက်စရာတွေ။

တကယ်တော့.....

ဦးနှောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုလို့ ပြောရမှာ ပဲ။ ဘွဲ့တွေ ဘီတွေရပြီး လမ်းကြောင်းမှားလျှောက်တဲ့ သူတွေ အများကြီးရှိသလို ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်းလောက်နဲ့ ဘာမဆို ဆင်ခြင်တိုင်းထွာတတ်တဲ့ သူတွေလ

ည်း ရှိသည် လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကလေးကို ဒေါ်သစ်သစ်ဝေ သဘောကျနေပြီ။

"ဒါနဲ့ ဇာတိက"

"စစ်ကိုင်းဘက်ကပါ"

"အိမ်ထောင်နဲ့ ပေါ့"

"လူပျိုပါ"

"ဟင်"

ဒေါ်သစ်သစ်ဝေ ပါးစပ်ကလေးဟသွား၏။ ဘာလို့ လဲဆို သတင်းစာ
ထဲမှာ သူမတို့ ကြေငြာတုန်းက အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ရမည်လို့ ပါပြီး
သား။

သမီးတွေ မွေးထားတော့ လူပျိုကို အလုပ်မခန့်ချင်တာ သူမ နည်းလ
မ်းကျသည် ထင် ပါ၏။ ဒါပေမဲ့.....

"သတင်းစာထဲမှာ အန်တီတို့ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ရမယ်လို့ ထည့်
ထားတယ်လေ"

"ကျွန်တော်သိပါတယ်"

"ဒါဆို မင်းက"

"အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ရမယ်ဆိုကတည်းက အန်တီတို့ မှာ သမီးပျိုရှိ
လို့ ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ်"

တော်တော် အတွေးအခေါ်ကောင်းတဲ့ ကောင်လေးပါလား။ အရိပ်ပြ
ရုံနှင့် အကောင်လိုက် ဖောက်ထွင်း၍ မြင်တတ်သူ။

"ကျွန်တော်က မိကောင်းဖခင်ရဲ့ သားပါ။ ကျွန်တော်ရဲ့ စာရိတ္တကို အန်တီကြိုက်သလို စမ်းစစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အိမ်ထောင်နဲ့ ပါလို့ အန်တီကိုညာလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မညာဘူး။ အန်တီသမီးနဲ့ ကျွန်တော် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေပေးပါ့မယ်။ ခေါ်ထူး၊ မေးပြောက လွဲရင် ပေါ့"

ပွင့်လင်းတတ်သူမို့ ခြောက်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် အလုပ်ခန့်ဖို့ စဉ်းစားမိ၏။ အိမ်ထောင်သည် ဖြစ်ပြီး စာရိတ္တပျက်ပြားနေသူဆိုရင် ဘာထူးမှာ လဲ။

လူပျိုသည် လည်း သမာဓိကောင်းရင် စိုးရိမ်စရာမရှိနိုင်ပြီ။

"အဲဒီလောက်အထိ မလိုပါဘူးကွယ်။ အိမ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုတာ ရေအိုးနဲ့ ရေမှုတ် ပါပဲ။ မင်းကို အန်တီသဘောကျပါတယ်"

ပြီးလိုက်ချင်ပေမယ့် မပြီးမိသေးတာ၊ သဘောကျရုံအဆင့်ပဲ ရှိသေးသည် လေ။

အလုပ်ခန့်တာမှ မဟုတ်သေးတာ။

"မင်းရဲ့ အမြော်အမြင်ရှိတတ်မှုတွေကိုကြည့်ပြီး အန်တီ မင်းကို အလုပ်ခန့်ပါတယ်။ ဘယ်တော့ စဝင်နိုင်မလဲပြောပါ"

ဒီတစ်ခါတော့ သူတကယ်ပြီးနိုင်ပါပြီ။

"ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ခန့်တဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ။ ကျွန်တော် အခုပဲ စပြီး အလုပ်ဝင်ပါ့မယ်"

အစကတည်းက အပိုင်တွက်လာခဲ့သူမို့ ပြန်စရာမလိုတော့ပေ။ တကယ်လို့ အလုပ်မခန့် ရင်လည်း ခန့်ချင်လာအောင် ပြောဖို့ စကားတွေက အဆင်သင့်။ ခြေသလုံးဖက်ပြီးတောင်းပန်ဖို့ က လွဲရင်ပေါ့။

"ဒါဆို မောင်တနေ့သစ် အန်တီတို့ အိမ်ရဲ့ အကြောင်းတွေကို သိထားသင့်ပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့။ ပြောပါ အန်တီ"

"အန်တီမှာ သမီးသုံးယောက်ရှိတယ်"

"ဗျာ.....သုံးယောက်တောင်"

လက်သုံးချောင်းထောင်၍ မျက်လုံးပြူးနှင့်မေးသော တနေ့သစ်ကိုကြည့်၍ ဒေါသစ် သစ်ဝေ ပြုံးလိုက်သည်။ ။

သုံးယောက်ဆိုတော့ ရှိန်သွားမှာ ပေါ့။ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ သူဆိုတော့ ကြိုတင်ခန့်မှန်းပြီး သား ဖြစ်လိမ့်မည်။

လူသုံးယောက် စိတ်သုံးစိတ် စရိုက်သုံးမျိုးဆိုတာကိုလေ။ လူတိုင်းဟာ တစ်ထပ်တည်းမှ မကျတာ။

"ဟုတ်တယ်.....မောင်တနေ့သစ်။ အကြီးဆုံးက ချစ်သက်ဖွယ်၊ အလတ်မက ခင်မင် ဖွယ်၊ အငယ်ဆုံးလေးက နှစ်သက်ဖွယ်တဲ့ ။ လူသုံးယောက် စရိုက်သုံးမျိုးပေါ့ကွယ်။ မင်းတွေ့ပါလိမ့် မယ်"

"အန်တီခင်ပွန်းကရော"

"အန်တီခင်ပွန်းက ဆရာဝန်လေ။ နာမည်က ဦးချစ်ခင်တဲ့ ။ ပြန်လာတော့မှာ ပါ။ အိမ်မှာ အိမ်ဖော် ကရင်မရှိတယ်။ ပြီးတော့ ဒရိုင်ဘာအောင်ကြီးရယ်၊ မင်းက ခြံစောင့်ဆိုပေမယ့် သူ့အလုပ် ကိုယ့်အလုပ်မခွဲခြားနဲ့ ပေါ့ကွယ်"

အောင်ကြီးဆိုသူက ပြုံးပြလေသဖြင့် သူပြန်ပြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

"စိတ်ချပါ အန်တီ။ ကျွန်တော် အလုပ်ကို မတွက်ကပ်တတ်ပါဘူး။"

"ကောင်းပါတယ်ကွယ်"

လောလောဆယ်အဖို့ ကတော့ ပင်လယ်ရေပြင်က ငြိမ်သက်စွာ သာယာညှင်းပျောင်း ရှိနေ၏။ နောက်မှ ဘယ်မှန်တိုင်းဝင်လာရင် ဘယ်လိုင်းဂယက်တွေ ရိုက်ခတ်တာခံရမလဲ။

"အောင်ကြီး"

"ဗျာ.....မမကြီး"

"မောင်တနေ့သစ်ကို နင်နဲ့ အတူနေဖို့ ခေါ်သွားလိုက်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ပုတ်သင်ညှို့လို ခေါင်းတညိတ်လုပ်ပြီး အောင်ကြီးဆိုသူ သူ့ဘက်သို့ လှည့်လာကာ.....

"သွားရအောင် ညီလေး"

"သွားလိုက်ပါဦးမယ် အန်တီ"

"အေး.....အေး"

တနေ့သစ် အောင်ကြီးနောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့၏။ ခုအချိန်မှာ တော့ ကိုယ်က နောက် လိုက်ပေါ့။ တစ်ခါတစ်ခါ လောကကြီးကို မျက်စိ လှည့်ရတာ အရသာတော့အရှိသား။

ပြောရရင် သူ့အဖြစ်ကရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ အရှင်သမီးများ ကြင်ယာတော် ရွေးပွဲကို မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ သူရူးတစ်ယောက်လို။

သမီးက သုံးယောက်တဲ့ ။

ဘယ်မင်းသမီးက မာနထပ်ခိုးမှာ စံမြန်းလို့ ဘယ်မဒီက ကသီနင်တ နိုင်နေမည်လဲ။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းအောင်နေပြမည်ဟု စိတ်ကူးထား သည် ။

"တနေ့သစ်"

"ဗျာ"

"မင်းကို ငါတစ်ခုတော့ သတိပေးထားမယ်နော်"

"ဘာများ လဲ ကိုအောင်ကြီး"

"ဂုဏ်ကြီးရှင်မမတွေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကင်းအောင်နေ ကြားလား"

"ဗျာ"

တနေ့သစ် မလည်မဝယ်ပုံစံမျိုးလုပ်ပြလေတော့။

"ဗျာမနေနဲ့ ။ သူတို့ နဲ့ တွေ့ရင်လည်း အနန္တောအနန္တငါးပါးကို ဦးထိ ပ်ထားပြီးသာ စကား ပြော"

"ဘယ်လိုကြီးလဲဗျ"

"ပါးနဲ့ လက်ဝါး ဝမ်းဆက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပြောတာ။ အသေးစိတ်ကို ငါ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြမယ်လား"

တန်းလျားပေါ်သို့ ရောက်တော့ ကိုအောင်ကြီးက ဆောင်ရန်ရှောင်ရ န်တွေကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလေသည် ။

ညီအစ်မသုံးယောက်၏ စရိုက်သုံးမျိုးကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ တော့...

....

ဟူး.....မလွယ်ပါလား။

အခန်း (၂)

ပန်းတွေကို အလှကြည့်ပြီး ပြုစုယုယရတာကို ဝါသနာမပါပေမယ့် အခြေအနေအရ မချစ် သော်လည်း အောင့်ကာနမ်းနေရသည့်အဖြစ်။

စိစိရီရီမရှိဘဲ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေသည့် ပန်းအိုးတွေကို သူလှပ အောင် သေသေချာ ချာ နေရာချထားနေ၏။

ရောက်ရာအရပ်မှာ ပျော်အောင်နေရမှာ ပဲ။ အရာရာတိုင်းဟာ နေရာအတည်တကျနဲ့ တစ်သမတ်တည်းမှ မရှိတာ။

"ကိုအောင်ကြီး.....ကိုအောင်ကြီး"

အသံကြားရာဆီသို့ သူ ချာကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ တိုက်တံခါးပမှာ ရပ်၍ ခေါ်နေသော မချောတစ်ယောက်။

အကြီး၊ အလတ်၊ အငယ် ဘယ်သူတွေ့မသိပေ။

ပခုံးသာသာလောက်ရှိသည့် ဆံပင်ကို အဖျားမှာ ကောက်ထားပုံရ၏ ။ လှိုင်းတွန့်သဏ္ဌာန် ဆံပင်ခွေတွေက ပခုံးပေါ်မှာ ကျနေသည် ။

ခန္ဓာကိုယ်မှာ အချိုးအဆစ်ကျ၍ ပြေပြစ်လှ၏။ အားကစားလိုက်စားပုံရသည် ။ မျက်နှာ နှင့် အသားအရေကလည်း အတော်လှသည့် စာရင်းဝင်။

လှတာတွေ ချောတာတွေ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။

ချက်ပြုတ်စားလို့ မှ မရတာ။

"ကိုအောင်ကြီး.....ကိုအောင်ကြီး"

အသံက ပိုကျယ်လာသဖြင့် သူမနေသာတော့ဘဲ မရွှေ့ချောဆီသို့
လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

"ကိုအောင်ကြီး"

"ကိုအောင်ကြီး မရှိဘူး။ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့ လဲ။ ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းပါ"

သူမက သူ့ကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ.....

"ကိုအောင်ကြီး ဘယ်သွားလို့ လဲ"

"ရေအိမ်ဝင်နေပါတယ်"

"တောက်.....အရေးထဲဆို သူတို့ ကိစ္စဝိစ္စတွေက မပြီးနိုင် မစီးနိုင်
ဘူး"

"ဪ.....ဗျာ ဒါမျိုးက ပိတ်ဆိုတားဆီးထားလို့ မှ မရတာ"

"ဘာ"

ပွဲဦးထွက် ဆုံလိုက်ရတာကိုက အဆင်မပြေချင်စရာပါလား။ ကို
အောင်ကြီးက အထပ်ထပ်မှာ ထားပါရဲ့ ။

မရွှေ့ချောတွေက မာနကြီးသတဲ့ လေ။ အခုကြည့် ခါးထောက်ပြီး သူ
ကိုကြည့်နေပုံက အစာကို ခုန်အုပ်တော့မယ့် ကျားလို။ သူက ယုန်က
လေး၊ သမင်လေးမှ မဟုတ်တာ။

"မင်း ဘယ်သူလဲ"

"တနေ့သစ်"

"နာမည်ကို မေးနေတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘယ်ကလဲ၊ ဒီကိုဘာကိစ္စရော
ကံလာတာလဲ"

"ဘယ်ကလဲဆိုတော့ စစ်ကိုင်းဘက်က၊ ဘာကိစ္စလဲဆိုတော့
ဒီအိမ်မှာ ခြံစောင့်တာဝန် ယူထားတာပါ"

"ဘယ်သူ့အလုပ်ခန့်တာလဲ"

"အန်တီ"

"ဘယ်တုန်းက ခန့်တာလဲ"

"မနေ့က"

မေးသူနဲ့ ဖြေသူ အသံကထပ်တူညီမျှ။ ချစ်သက်ဖွယ် ခြံစောင့်ဆိုတဲ့
သူကို စေ့စေ့ကြည့် မိ၏။

အလုပ်ခေါ်တာ အိမ်ထောင်သည် ဆိုတော့ သူ့မှာ မိန်းမနဲ့ ပေါ့။

အသားကမည်းမည်း၊ နှုတ်ခမ်းကရဲရဲ ကတ္တရာလမ်းမပေါ် ကွမ်းတံ
တွေးထွေးထားသလို ပါပဲ။ မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ဖက်ကလည်း ကြည့်ဦး တံမြ
က်စည်းနှစ်ချောင်းတင်ထားသလို။ ဒီရုပ်ကို ဘယ်လို မိန်းမက နှစ်သက်
စုံမက်ပါလိမ့်။

"မင်းမိန်းမပါ ပါလာတာလား"

"ကျွန်တော် လူပျိုပါ"

ချစ်သက်တွေခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ဟုတ်မှာ ပါ သူ့ရုပ်ကိုကြည့်ပြီး မေမေ
အလုပ်ခန့်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

"ဒီမှာ "

"ဗျာ"

"ငါသွားစရာရှိတယ်။ ကိုအောင်ကြီးကို သွားခေါ်"

"ခေါ်စရာမလိုပါဘူး။ သူ့အလုပ်သူသိတယ်။ သူ့ကိစ္စ မပြီးသေးလို့ မလာတာ။ ပြီးရင် လာလိမ့်မယ်"

"မင်း ဘယ်လိုလူလဲ။ ငါက မင်းရဲ့ အလုပ်ရှင်။ ခိုင်းတာကိုမလုပ်ဘဲ ဘာလို့ ဆင်ခြေ ပေးနေတာလဲ"

"ဆင်ခြေပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နည်းလမ်းကျတာကို ပြောပြတာ"

"တောက်.....မေမေတို့ ကလည်း ဘယ်လိုလူမျိုးကို အလုပ်ခန့်ထားတယ်မသိဘူး"

"ရှေးဘုရင်များ လက်ထက်ကလို လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်တွေ စမ်းစစ်ဖို့ မလိုတာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရည်အချင်းကို သဘောကျလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

ကိုယ့်ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေကလွဲရင် အားလုံးကြောက်ရတဲ့ အခြေအနေမှာ သူက လာပြီး အမောက်ထောင်ပြနေတာလား။

ဒီတစ်ခါ အလျော့ပေးရင် ရွှေအေးပန်းကန်တက် ဖြစ်တော့မည်။

"မင်း ငါ့ကို ဒီလိုဆက်ဆံပုံထောက်တော့ ငါ့အကြောင်း မသိသေးဘူး ထင်တယ်"

"မသိသေးတာတော့ အမှန်ပဲ။ ပြောပြလေ မှတ်ထားရတာပေါ့"

"အေး.....မသိရင်မှတ်ထား။ ငါက ဒီအိမ်ရဲ့ အရှင်သခင်မတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ချစ်သက်ဖွယ် ဆိုတာပဲ"

သူက ချစ်သက်ဖွယ်ကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်.....

"နာမည်နဲ့ လူကတခြားစီပဲ"

"ဘာပြောတယ်"

"ကျွန်တော်က မုသာဝါဒကံကို ရှောင်ကြဉ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာ။ ခင်ဗျားနာမည်က ချစ်သက်ဖွယ်ဆိုပေမယ့် လေသံက ပိဿလေးနဲ့ ဘေးပစ်လိုက်တာမှ ရှောင်တတ်ရင် လွတ်ဦးမယ်"

"မင်း စော်ကားလှချေလား"

"လူရိုင်းတွေမှာ ဂျိုမပါပါဘူး ချစ်သက်ဖွယ်"

"ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ် ငါ့ကို"

"သခင်မလို့ ခေါ်ပြီး ဘုရားလို့ ထူးနေရအောင် ဒါပုဂံခေတ်၊ အင်းဝခေတ် မဟုတ်တော့ ဘူးဗျ"

"တောက်.....မင်း"

ရိပ်ခနဲ မြောက်တက်သွားသောလက်ကို ဆတ်ခနဲဖမ်းကိုင်တားဆီးလိုက်၏။ ကိုအောင်ကြီးပြောတဲ့

ပါးနဲ့ လက်ဝါး ဝမ်းဆက်ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ဆိုတဲ့ စကား ဒီမှာ တင် ပဏာမစပြီ။

ချစ်သက်ဖွယ် သူမလက်ကို ဆောင့်ရှန်းလေ၏။

"လွှတ်စမ်း.....လက်ကို"

"ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်တာပါ။ အသားယူလိုစိတ် လုံးဝမပါပါဘူး"

"ခြံစောင့်က လူပါးဝလို့တောက်"

"မမလေး"

"သမီးကြီး"

ဝဲဘက်ယာဘက်မှ အောင်ကြီးနှင့်ဦးချစ်ခင် ရောက်လာသည်။ ။

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ သမီးကြီး"

"ဒီကောင် သိပ်လူးပါးဝတယ် ဖေဖေ။ သူ့ကို အခု အလုပ်ထုတ်ပစ်"

"မနေ့ကမှ အလုပ်ခန့်တယ်။ ဒီနေ့ အလုပ်ထုတ်ပစ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ သမီးကြီးရဲ့ ။ လူကြားလို့ မှ မကောင်း"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေ။ သမီး လုံးဝလက်မခံဘူး။ သမီးကို ဆက်ဆံတာကြည့်ပါဦး မချေ မငံနဲ့ "

ဦးချစ်ခင် မျက်မှန်ကိုချွတ်ပြီး ဟိုပွတ်၊ ဒီပွတ်ပြီးတော့ ပြန်တပ် သက်ပြင်းချနှင့်။ ဘာကြောင့်ဒီလိုဖြစ်သွားမှန်းမသိ။

အောင်ကြီးမှာ တော့ ဘာပြောလို့ ဘာဆိုစရာမရှိသလို လက်ကိုနောက်ပစ်၍ ခေါင်းငုံ့ ရပ်နေသည်။ ။

ဂုဏ်ကြီးရှင်မမနဲ့ မာနထမ်းပိုးကို ရိုက်ချိုးချင်သူ။ ကျားနဲ့ ဆင်လယ်ပြင်မှာ တွေ့ကြ ပြီပေါ့။

"စိတ်လျှော့ပါ သမီးကြီးရယ်။ မောင်နေ့သစ်ကို အလုပ်ထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူးကွဲ့"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ ဖေဖေရဲ့ "

နေ့သစ်က ပခုံးတွန့်၍ မချိုမချင်ပုံစံနှင့် ချစ်သက်ဖွယ်ကို ကြည့်သည်

။

"မောင်နေ့သစ်ကို ဖေဖေသူငယ်ချင်း ပို့ပေးလိုက်တာ။ သူက စိတ်ချ

ရတယ်။ စာရိတ္တ ကောင်းမွန်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့အလုပ်ကနေ ဖေဖေ ဆီကို အားနာနာနဲ့ ပို့ပေးလိုက်တာ။ ဖေဖေ မျက်နှာပျက်မခံနိုင်ဘူး။"

"ဖေဖေ"

"ဖေဖေအမိန့်ကို လွန်ဆန်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ။ မောင်နေ့သစ်ကို အလုပ် ထုတ်ဖို့ စကား ဖေဖေ ကို ဘယ်တော့မှ လာမပြောနဲ့ "

အမိန့်ဆိုတာနှင့် ချစ်သက်ဖွယ် ပါးစပ်ထပ်ဟမလာတော့။ စိတ်ထဲက တော့ နေ့သစ်ကို ကျိန်ဆဲနေရောမည်။

အနားသို့ ဒေါ်သစ်သစ်ဝေရောက်လာပေမယ့် ခင်ပွန်း၏ ဩဇာခံ။ သူ မကိုရှင်းပြပြီးပြီ။ တနေ့သစ်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လွှတ်လိုက်တာတဲ့ ။ ကို ယုံသူငယ်ချင်းက ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ သူမို့ ပို့ပေး တာတဲ့ လေ။ သူမလည်း တနေ့သစ်ကို သဘောကျခဲ့သည် ပဲ။

ဒီကောင်လေးက ကိုလွှတ်လိုက်တာဆိုပေမယ့် သူများကို အားကိုးပြီး အာဏာတွေ ပါဝါတွေနဲ့ ဝင်လာသူမဟုတ်။

သူ့အစွမ်းအစနဲ့ သူဝင်လာခဲ့သူပါ။

"ကိုအောင်ကြီး"

"ဗျာ.....မမလေး"

"ကားအဆင်သင့် ထုတ်ပြီးပြီလား"

ထုတ်ထားတာမြင်လျက်နဲ့ တမင်မေးတာ အရှက်ပြေလား။

"ဟုတ်ကဲ့"

"သွားမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

ချစ်သက်ဖွယ် မကျေမချမ်းနှင့် ဘောက်ဆတ်ဆတ်ထွက်သွားလေမှ

။

"မောင်နေ့သစ်"

"ဗျာ.....အန်ကယ်"

"သမီးရဲ့ ကိုယ်စား အန်ကယ်တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်။ သူက ငယ်ငယ်တုန်းက အလို လိုက်ထားလို့ မာနကခပ်ကြီးကြီးရယ်"

နေ့သစ်ပြီးလိုက်ကာ.....

"ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ အန်ကယ်။ အလုပ်ရှင်ကို မချေမငံဆက်ဆံမိတဲ့ ကျွန်တော်က တောင်းပန်ရမှာ ပါ"

"မင်းကတော့ကွာ"

ဦးချစ်ခင် နေ့သစ်ပန်းကို သာသာပုတ်၍ လှည့်ထွက်သွားလေသည် ။
ဒေါ်သစ်သစ်မှာ လည်း နောက်တော်ပါးမှ တစ်ဖဝါးမခွာ။

တစ်ယောက်က ဆရာဝန်၊ တစ်ယောက်က တက္ကသိုလ်မှာ လက်ထောက်ကထိက လိုက် လည်း လိုက်လှတဲ့ စုံတွဲတွေပါ။
